

KOTVA

ročník 6

2014/březen

19

**„Člověk, který nikdy neplakal, nezažil
opravdový život.“**

Jan Werich

Zapsala Lenka Košťuríková

U šálku čaje ...

Zeptali jsme se uživatele sociálně terapeutické dílny pana Miroslava Frolky ...

Do jaké země byste se rád podíval?

Rád bych navštívil Svatou Zemi. Je tam bazilika, kde zemřela Panna Marie. Taky mě zajímá Jeskyně Panny Marie v Lurdech. V těchto zemích se konají poutě. Navštěvují je i nemocní lidé.

Co rád děláte a jaké jsou vaše koníčky?

Rád fotografuji. Těší mě, když jsou moje fotky prezentovány na různých výstavách.

Co vám /ne/chutná?

Moje oblíbené jídlo je svíčková. Dále rád jím rybičky a jogurty. Nemusím tvarůžky syrové ani smažené.

Co byste chtěl změnit, kdybyste byl prezidentem?

Jako prezident bych pozval sv. Otce na návštěvu. Chtěl bych postavit víc kostelů v České republice.

Za rozhovor děkuje šéfredaktorka Bc. Marta Jendrichovská

Bylo nebylo ...

Se starým rokem 2013 jsme se rozloučili při vánoční besídce. Byla při ní dobrá nálada, zpívaly se koledy, chutnalo se napečené cukroví. Jedli jsme bramborový salát a filé, na jehož přípravě jsme se podíleli. Pak jsme od Ježíška dostali dárečky. Uhlí letos nedostal nikdo. Prostě to bylo pěkné zábavné odpoledne.

Také proběhl „Den otevřených dveří“ – Středisko Ave má letos 10 let.

Na konci zimy – koncem února – naše sociálně terapeutická dílna pořádala exkurzi do keramické dílny v Tupesích u Uherského Hradiště. Tupeská keramika je v našem kraji vyhlášená svou kvalitou. Mluví se o ní od 19. století. Velká výstava Hrnčářů se konala před 100 lety v roce 1914 v Hodoníně. V té době bylo v Tupesích 20 hrnčářských rodů. Tupeská keramika navazuje na starší hrnčářské umění švýcarské sekty novokřtěnců – tzv. Habánů. Habáni sídlili v Tupesích od roku 1526. Po bitvě na Bílé hoře roku 1622 odešli na západní slovensko (Modra, Boleráz).

Na naší exkurzi jsme navštívili muzeum keramiky, kde nám názorně předvedli výrobu keramických výrobků, hrnčářský kruh při práci, pak výrobu figurek – mohli jsme si také několik udělat. Viděli jsme při práci malářečku malující typické vzory z Tupes. Habáni používali převážně modrou, ale také žlutou barvu. Červená růže je již znakem tupeského výrobku. Svou bílou barvou připomíná dávné vyspělé evropské keramické školy a také čínský porcelán. Na výletě mnozí z naší dílny získali novou inspiraci pro naši pravidelnou práci s keramickou hlinou.

Pár dnů po exkurzi jsme v naší dílně oslavovali fašank. Zhotovili jsme si masky, překvapili nás písničky cimbálky strážnické ZUŠ. Pochutnali jsme si na vlastnoručně upečených koblihách a božích milostech.

Tolik o naší činnosti v zimě, protože když píší tyto řádky, za oknem již vysvitlo slunce a zve nás na výlet do přírody. Slibuje, že nám své dary neodepře. Ale o tom až příště.....

Zapsal Vít Graubner a Bc.M. Jendrichovská

fotil kolektiv Kotvy

Vařil Michal a ostatní!

Perníčky

400g hladké mouky
75g Hery
2 vejce
140g cukru ml.
2 lžice medu
prášek do pečiva

Vše smícháme dohromady a uhněteme těsto, které necháme 2 hodiny odležet v ledničce. Potom vyválíme tenký plát a vykrajujeme různé tvary. Dáme na plech a před upečením potřeme vajíčkem. Až máme perníčky upečené, tak je zdobíme bílkovou polevou.

Můžeme také udělat perníkový závin – vyválíme plát těsta, pomazeme povidly, popř. hustou višňovou marmeládou, posypeme posekanými ořechy a skořicí, zavineme. Upečeme a pak krájíme na tenké plátky.

Připravili jsme společně, zapsal Michal Pavlišák

Ohlédnutí za velikány!

Božena Němcová

Česká spisovatelka Božena Němcová narozená 4.2.1820 ve Vídni, byla spolu s K.H.Borovským, J.K.Tylem a K.J.Erbenem v popředí české literatury ve 40. a 50. letech 19. století. Božena Němcová vl. jménem Barbora Panklová, byla dcerou české služky a panského kočího, rakouského Němce. Její původ je zpochybňován, někteří tvrdí, že by mohla být nemanželskou dcerou sestry vévodkyně Zaháňské a manželé Panklovi ji adoptovali.

Po jejím narození, se rodina usadila v Ratibořicích u České skalice na statcích kněžny Zaháňské. Němcová neměla žádné zvláštní vzdělání. Do školy chodila v České Skalici. V dětství na ní měla velký vliv její babička Magdalena Novotná, která byla tkadlenou. Také pobyt v německé rodině panského správce, kde poprvé přišla do styku s literaturou, měl na ní velký vliv. Jako sedmnáctiletá byla pod nátlakem své matky provdána za Josefa Němce, který byl úředníkem finanční stráže a byl dvakrát starší. Manželé se téměř každý rok stěhovali. Během těchto přesunů, se jim narodily čtyři děti. Manželství Němcové nebylo šťastné. Když rodina konečně zakotvila v Praze, začala se Němcová scházet se všemi představiteli tehdejší české kultury. Začala psát a uveřejňovat básně v časopisech, přestěhovali se na Chodsko.

Za nástupu Bachova absolutismu se jejich situace ještě zhoršila, protože Němcová se nebála říkat nahlas své názory. Pochopila rozdíl mezi opravdovým vlastenectvím a opatrným vlastenectvím měšťáků. V roce 1850 byl její manžel přeložen do Uher a Němcová se vrátila do Prahy.

Manžela v Uhrách navštívila asi třikrát a využila těchto návštěv ke shromažďování materiálů, ze kterých potom psala pohádky. Z malých honorářů za její literární činnost se jí i dětem žilo bídě. V roce 1861 přijela do Litomyšle redigovat své spisy. Bohužel onemocněla a svou práci nedokončila. Koncem padesátých let se Němcová rozhodla žít sama s dětmi, manžel jí odmítl dávat peníze na chod domácnosti, zemřel jí syn Hynek.

V této těžké době vznikalo její největší dílo Babička.

Hlavním hrdinou v jejich dílech, byl prostý venkovský lid.
Božena Němcová zemřela v lednu 1862, ve 42 letech. Její pohádky a povídky zařadila veřejnost do zlatého fondu české literatury.

Dílo Boženy Němcové:

Národní báchorky a pověsti, Slovanské pohádky a pověsti, Obrazy z okolí Domažlického, Babička (s podtitulem *Obrazy z venkovského života*), Barunka, Divá Bára, Dobrý člověk, Pan učitel, Chýše pod horami, Pohorská vesnice, V zámku a podzámčí.

Připravila Bc. Marta Jendrichovská a Ilona Zábelková

Citáty:

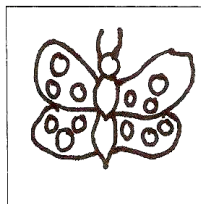
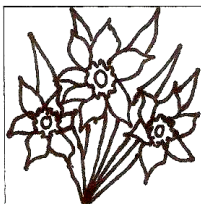
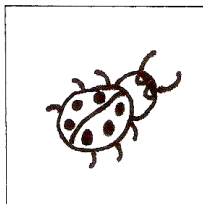
„Kdo opustí smutného přítele, není hoden, aby se někdy dělil s jeho radostí.“

Gaius Valerius Catullus

„Pravé přátelství nerozloučí ani naděje, ani strach, ani starost o vlastní prospěch. Přátelství umírá s člověkem a člověk umírá za přátelství.“

Seneca

Vybrala Lenka Koštuříková

Nakreslila Eva Lankašová

Pomlázka

Upletl jsem pomlázku,
je hezčí, než z obrázku.
Všechny holky, které znám,
navštívím a vymrskám.
Než mi dají vajíčko,
vyplatím je maličko.

Vybrala Mirka Čápková

Požehnané velikonoce
přejí uživatelé a pracovní tým Kotvy.

Pohlazení duše

Jaro

V přírodě začíná nový rok, přibývá denního světla a otepluje se.

Jaro, to je zelená a žlutá příroda. Zelené louky plné žlutých pampelišek, v zahrádce rozkvétají narcisky, červené tulipány, žlutě se rozzáří keře zlatého deště a zelenají se lány obilí. Smutné koruny stromů se po zimě odějí do bílých a růžových květů, z nichž je slyšet bzukot včel.

Jaro, to je zpěv ptáčků, švitoření vlaštovek a příroda plná mláďat nového života. K jaru patří též Velikonoce – pro mnoho lidí svátky jara. To měly by se po zimě vylepšit a dát do pořádku i domácnosti. Ať nabere s osvěžujícím to vzduchem, hlavně nových sil, lidský tvor –
ČLOVĚK,

Napsal Petr Něměcký

Kuriozity

Na vesmírné misi bylo zjištěno, že žába dokáže vyvrhnout ven z těla celý svůj žaludek, pak z něj předními nohama odstraní obsah a nakonec žaludek spolkne.

Nejchytřejší psi jsou border kolie, pudli a zlatí retrívři. Nejhloupější pes je afghánský chrt.

Orel dokáže zabít mladého jelena a ještě s ním i odletět.

Nejstarší akvariijní rybička se dožila 41 let a jmenovala se Fred.

Čerpáno z internetu, připravila Veronika Studénková

Smích léčí ... !

Žák: „Prosím, pane profesore, nemohu přečíst, co jste mi napsal pod domácí práci.“

Profesor: „Napsal jsem vám tam: pište čitelněji.“

Jde misionář po poušti oproti němu lev. Misionář se modlí: „Ó Pane, dej tomuto lvu křesťanské cítění. Lev najednou zvedne tlapy k nebi a říká: „Děkuji Ti Pane, za toto jídlo, které nyní požívat budu.“

„Doufám, že mě dnes také vezmete k tanci, pane Řehule“.

„Zajisté, slečno. Nemyslete si, že jsem sem přišel jen pro zábavu“.

Vybral Standa Volný a Tomáš Řičica

POSLÁNÍ sociálně terapeutické dílny Kotva:

Sociálně terapeutická dílna Kotva nabízí lidem s duševním nemocněním, kteří z důvodu snížené soběstačnosti nemají možnost zařazení na otevřeném ani chráněném trhu práce, možnost posílit a rozvíjet jejich pracovní schopnosti a dovednosti prostřednictvím každodenní pracovní činnosti. Tato služba přispívá k začleňování každého z nich do běžného života. Je určena osobám v produktivním věku žijícím ve Strážnici a dostupném okolí.

Základní principy, kterými se řídíme:

- respektování důstojnosti člověka
- ochrana práv uživatelů
- podpora seberealizace a sebevědomí uživatele
- podpora samostatnosti a soběstačnosti
- zachování rovných příležitostí pro všechny

Informace: služba je poskytována zdarma. Kontakt pro zájemce: tel: 518333207, 737054064

Vydává:

Sociálně terapeutická dílna Kotva, Charita Strážnice

čtvrtletník, ročník 6, březen 2014/19, náklad 300 ks, šéfredaktor: Bc. M. Jendrichovská

Redakční rada: E. Lankašová, I. Zábelková, Blanka V., J. Konečný, M. Ryšková, Š. Foukalová,

M. Čápková, V. Studénková, M. Pavlíňák, T. Řičica, P. Talach, V. Graubner, L. Ličman, Z.

Svoboda, M. Frolka, S. Volný, P. Němčický, V. Vajčnerová, L. Košťurčíková

titulní strana: příroda na Lučině, fotil kolektiv Kotvy, vybrala Blanka V.

zodpovídá: Ing. Marie Jurasová, tisk: Tiskárna Sukupovi

adresa redakce: Charita Strážnice, Kovářská 396, 696 62 Strážnice,

tel. 518 333 036, 737 054 064, e-mail: kotva.straznice@seznam.cz,

www.straznice.charita.cz

V rámci projektu Podpora sociálních služeb poskytovaných zákonem č.108/2006 Sb. v oblasti soc. služeb byl poskytnut grant z rozpočtu Města Veselí n/Mor.

neprodejně